

(1 Солунян, 4:11-13)

Спасителю наш, поблагослови нас на вивчення Твого Слова.
Амінь.

Дорогі наші друзі, ми продовжуємо вивчати Перше Послання до солунян святого апостола Павла. Минулого разу ми розпочали 4-й розділ цього Послання, на початку якого апостол Павло говорить про практичне життя віруючої людини і про братерську любов. Любов до братів - це справжнє випробування для нас. Якщо ми хочемо лакмусовим папірцем перевірити своє життя і з'ясувати, чи ми є справжніми віруючими, то ми мусимо перш за все з'ясувати одне питання: чи ми любимо своїх братів? Тепер переходимо до 11-го вірша з цього, 4-го розділу і читаємо:

"Старанно пильнуйте, щоб жити спокійно, турбуватися кожен про свої справи та працювати власними руками - як ми були показали".

/1 Сол.4:11/

"Старанно пильнуйте, щоб жити спокійно". Це дуже цікава заповідь для християн. Зараз ми маємо безліч шкіл, де людину вчать говорити. Кожна семінарія має клас, де навчають ораторського мистецтва. Але їм також не завадило б мати клас, де студентів навчатимуть мовчати. Скільки віруючих потребують такого навчання!

"І займатися своїми власними справами" - це наступна добра заповідь. Вона свідчить про те, що ви маєте передусім думати про свої власні справи. "Пильнуй своє плетіння" - ось який вислів я часто чув, коли був малим хлопцем. Не стромляйте свого носа в справи інших людей. Це дуже гарна порада для християн.

"І працюйте своїми власними руками - як і говорили ми вам". Я певен, що кожен християнин може знайти собі справу, котру він зможе виконувати для Господа. Тоді результати цієї праці будуть просто чудові. 12-й вірш:

"І щоб поводитися чесно супроти тих, хто знаходиться ззовні - і ні в чому не зазнали нестачі".

/1 Сол.4:12/

"Поводитися чесно" - це те, чого повинні дотримуватися віруючі в Ісуса Христа в наш час. Цим вони здобудуть повагу і довіру людей. Ми маємо чесно поводитися і перед Богом і перед людьми.

У мене зберігаються листи від деяких організацій, котрі /на мою думку/ здобувають гроші досить сумнівними шляхами. В цих організаціях є люди, котрі контактують із німечинами і старими, яких намагаються схилити до того, щоб вони заповіли усе своє майно цим організаціям. Це одна із причин того, що

ви маєте укладати свого заповіта ще до того, як станете немічними і тілом і духом. Звичайно, знайдуться непорядні люди, котрі спробують привласнити ваші гроші - питання полягає не в цьому. Дитина Божа не може чинити таких сумнівних речей, бо "ми маємо поводитися чесно із тими, що ззовні". Це означає, що всі наші взаємовідносини із невірними мають бути абсолютно чесними. Бог судитиме нас, якщо ми не дотримуватимемося чесності у стосунках з іншими людьми.

Зараз ми переходимо до наступної частини цього Послання, котре справедливо називають одним із найважливіших пророчих описів у Святому Письмі. У ній ідеться про неминучий і незабарний прихід Ісуса Христа за Своєю Церквою. Звичайно, це не означає, що Він прийде наступної хвилини, або через кілька секунд. Апостол Павло такого не говорить. Він не намагається переконати людей, що все це відбудеться за їхнього життя, або одразу ж по їхній смерті. З того часу вже пройшло понад 2 тисячі років. Але коли ми говоримо яро те, що прихід Ісуса Христа наближається, то маємо на увазі, що він неминучий, і що він стоїть наступним пунктом у Господньому плані.

Апостол Павло ясно дає нам зрозуміти, що він вірить у неминучий прихід Ісуса Христа. У вірші 15 цього розділу він каже: "Ми, що живемо і залишимося до приходу Христа". Павло вірить, що наш Господь може прийти і за його життя. Він не каже, що переконаний у тому, що саме так воно і станеться, але він вірить, що так може статися. Це своє ставлення він висловлює у Посланні до Тита: "Чекаючи благословенної надії і славного з'явлення великого Бога і Спаси нашого Ісуса Христа"./Тита 2:13/

Дехто звинувачує апостола Павла в тому, що він нібито змінив свої погляди на неминучість приходу Ісуса Христа, коли постарішав. Тож пригадайте, що це 1 Послання до солунян він написав на самому початку своєї місіонерської діяльності. То чи змінив Павло свою теологію в майбутньому? Коли він писав Послання до филип'ян, то був уже старим і немічним, сидів у римській в'язниці, коли написав такі слова: "Бо наше громадянство - в небі, тому і Спасителя очікуємо - Господа нашого Ісуса Христа"./Фил.5:20/ Павло і наприкінці свого життя незмінно сподівається на Нього. Тому й прихід Ісуса Христа для нього - неминучий.

Павло називає цей прихід Ісуса Христа за Своєю Церквою, коли ми зненацька побачимо Його на небесах підхопленням Церкви. Зараз на ці речі існують досить різні точки зору. Дехто каже, що Біблія нічого не говорить про підхоплення Церкви, і що самого цього слова немає в Старому Заповіті. Але я наполягаю на тому, що воно є тут. Ми знаходимо його і

у вірші 17 цього розділу: "Потім же ми, що живемо, що залишилися - будемо разом з ними підхоплені на хмарах у повітря - назустріч Господеві, і так будемо з Господам завжди". Грецьке слово "гарпазо" означає бути підхопленим зненацька, раптово. Отож, Біблія вчить нас, що віруючі в Ісуса Христа будуть підхоплені на хмари, де в повітрі зустрінуться з Господом. Павло вчить нас про підхоплення Церкви. Ми мусимо пам'ятати, що підхоплення Церкви може відбутися в будь-який момент, бо воно є наступною подією, що на черзі у Господа нашого, це Його наступна дія - і ми маємо повсякчас бути готовими до цього.

Тепер я хочу звернути вашу увагу на те, що ж дало поштовх цьому посланню. Звичайно ж, першопричиною цих роздумів слугувало не підхоплення Церкви. Перш за все апостол Павло хотів відповісти на питання: "Що ж буде з тими віруючими, котрі померли ще до того, як мало відбутися підхоплення Церкви?"

Ми повинні усвідомити, чому це питання мало таке важливе значення для солунських віруючих. Павло прийшов до Солуня під час своєї другої місіонерської подорожі. "За своїм звичаєм Павло увійшов до них і змагався три суботи про Писання". /Дії, 17:2/ Це означає, що апостол Павло перебував у них трохи менше місяця. За цей невеликий час він проробив просто-таки титанічну роботу. Він виконував місіонерську працю. Він проповідував Євангеліє, люди каюлися і хрестилися, і він заснував там церкву. Потім він навчав цих новонавернених християн великих істин християнської віри. І що цікаво - він також навчав їх про підхоплення Церкви.

Коли я був ще молодим проповідником, то помітив, що старші брати у нашій церкві не могли багато розказати про ці пророцтва. Широ кажучи, у мене склалося враження, що служителі нашої церкви не дуже багато знають про ці матерії. Вони знаходили собі виправдання, кажучи: "Ти не можеш проповідувати про це. Ці істини надто глибокі й складні, і говорити про них можуть тільки зрілі й досвідчені віруючі. Цього не варто говорити новонаверненим". Гаразд, тим гірше, що апостол Павло на знав цього, бо він був із солунянами трохи менше місяця і вже проповідував їм про ці пророцтва. Зокрема, коли ми переходимо до Другого Послання, то виявляємо, що він тут навчає їх про те, що настануть великі випробування, про те, що прийде людина гріха - антихрист. Павло викладає усі ці пророцтва перед солунянами. І це просто нерозумно - запевняти, що про це не слід говорити новонаверненим. Їх також слід навчати всіх цих істин, і апостол Павло продемонстрував слушність такого міркування на своїй практиці.

Зрозуміло, що Павло навчав солунян, що підхоплення Церкви може відбулися в будь-який момент, що воно наближається. Потім апостол Павло залишає Солунь, прямує до Верії, засновує там церкву і перебуває деякий час. Потім він вирушив морем до Афін. Ми не знаємо, скільки часу він там був. Павло чекав на Силу і Тимофія, щоб одержати через них звістку від солунян. Вони все не з'являлися, і він рушив далі - до Коринту. Невдовзі після того до нього прибули Сила і Тимофій. Вони передали Павлові деякі запитання, що тривожили солунських віруючих. Отож апостол Павло і написав своє перше послання до них, щоб підбадьорити у тих випробуваннях, яких вони зазнали, і відповісти на питання, що їх турбували, зокрема про підхоплення Церкви. Під час цього невизначеного періоду, що минув відтоді, як Павло залишив Солунь, деякі віруючі вже померли. І в свідомості солунських віруючих природно постало питання: чи будуть вони підхоплені?

Павло постійно навчав їх, що Ісус Христос прийде неминуче, і це питання не мало такої вже принципової ваги. Павло сказав їм, що наш Господь Ісус Христос може прийти в будь-який момент. Але ці віруючі вже померли, і Господь ще не прийшов - то невже ж вони не будуть підхоплені на небеса? Що ж тоді станеться з ними? Павло дав відповідь на усі ці питання, що хвилювали солунських віруючих у своєму Посланні.

Для нас ця животрепетна для солунян проблема вже не має такої гостроти. Це тому, що ми з вами живемо вже через 2000 років після солунян, і за цей час буквально мільйони віруючих устигли пройти через ворота смерті. Так само і чимало церков уже відійшло у небуття, і лише невеличка жменька їх залишилася у світі.

Апостол Павло навчав солунян, що прихід Ісуса Христа вже наближається - і так само віримо ми в це і нині. Між нашим буттям і приходом Ісуса Христа лежить дуже тоненька межа - він може статися ще до того, як ми прочитаємо оцю сторінку. Або Ісус Христос може прийти ген-ген у майбутньому.

Зараз постала смертельна небезпека від того, що робляться спроби встановити час приходу Ісуса Христа. Дехто намагається це зробити і вся небезпека полягає в тому, що вони і гадки не мають, коли Він повернеться. Господь сказав, що ми не відаємо часу, коли Він прийде. Вони не спроможні вгадати не те, що точну дату чи годину Його приходу - я не певен, що вони навіть зможуть вирахувати рік, коли це відбудеться. Коли вони починають визначати дату приходу нашого Господа - то цим обкрадають віруючих, позбавляючи їх надії на прихід Ісуса Христа.

Солуняни турбуються долею віруючих, котрі померли до того, як відбулося підхоплення Церкви. Ми повинні мати це на увазі, коли будемо читати кінець цього розділу. 13-й вірш:

"Не хочемо залишати вас, брати, у незнанні щодо померлих, - щоб ви не сумували, як ті, що не мають надії".

/1 Сол.4:13/

"Ми не хочемо залишати вас у незнанні". Мені дуже подобається, як Павло це сказав. Ми вже раніше зустрічалися з подібними словами у Посланнях до коринтян. Коли апостол Павло каже: "Ми не хочемо залишати вас у незнанні, брати" - то ми можемо легко зрозуміти, що цим братам бракує знань. Але Павло говорить їм про все це дуже м'яко і тактовно, уникаючи різких і грубих зворотів. Він дуже ввічливо і дипломатично говорить усе це. І я певен, що він робить, як справжній християнин.

"Щодо померлих". Павло говорить тут про смерть тіла, плоті. Це аж ніяк не стосується душі або духу людини, бо дух людський ніколи не вмирає. Ми цю думку зустрічаємо на протязі усього розділу, але я спершу хочу навести деякі причини того, чому ми говоримо про смерть плоті як про сон, спочинок.

1/ Смерть і сон схожі між собою. Спляче тіло і мертво тіло й справді дуже подібні. Я думаю, що вам траплялося бувати на похоронах, де хтось зауважував, що такий-то і такий-то виглядає так, ніби щойно заснув. До деякої міри це правда - тіло віруючого ніби засинає. Сплячий не перестає існувати, тож звідси випливає, що й смерть - це не припинення існування, бо засинає лише тіло віруючого. Сон природний триває лише певний час, смерть - також тимчасова. Після сну настає пробудження, а після смерті - воскресіння. Ви маєте усвідомити, що існування в цьому світі - це не все життя, і що смерть - це не буде небуття.

2/ Слово, яке ми перекладаємо як "поснули", походить від грецького слова "кеймай", що має значення "лежати". І це дуже цікаво - слово воскресіння стосується лише тіла. Це "анастазіс", що походить від двох грецьких слів "хітемі", що означає "стояти" і "ана", префікс, що перекладається як "в". Тож це стосується лише тіла, котре підведеться із свого ложа під час воскресіння.

Те ж саме грецьке слово "сон" вживається і тоді, коли йдеться про звичайний, природний сон тіла, коли воно лежить у ліжку. Дозвольте мені навести два приклади. "Піднявшись від молитви, Він підійшов до учнів і застав їх сплячими від знемоги". /Лук.22:45/ Уявіть собі - Петро, Яків та Іван примудрилися заснути навіть у такий важкий і кризовий для Ісуса Христа час! Те ж саме слово вживається і в 1 Посланні до солунян. І ще раз - в Дії,12:6: "Коли ж Ірод намірявся

вивести його, Петро, закутий двома ланцюгами, спав тієї ночі між двома вояками, а сторожі при дверях стерегли в'язницю". Звідси ми мусимо зробити висновок - Симон Петро аж ніяк не страждав від безсоння! Навіть у часи великих випробувань він спокійно спав. І знову тут вживається слово "сон" - на ознаку звичайного тілесного сну.

3/ Біблія вчить нас, що тіло повертається до пороку, з якого і було створене, а дух - повертається до Господа, Котрий і вдихнув його. Навіть Старий Заповіт вчить нас так. В Еккл.12:7 ми читаємо: "І порошок повернеться в землю, звідки взятий був, а дух відійде до Бога, що його дав". "Порошок" - це наше тіло. Бог сказав Адамові: "Доки не вернешся в землю, що з неї тебе узято - бо ти порошок, і вернешся в порошок". /Бут.3:19/ Це сказано про тіло, котре було створене з пороку, а вже потім Бог вдихнув у людину дихання життя, або дух, як ви вже знаєте. Це те тіло, котре спатиме вічним сном, доки не воскресне - саме лише тіло. Дух віруючого повернеться до Бога.

Дух або душа не помирають, тому вони і не встануть. Лише тіло лежить, сковане смертю, і тільки воно і встане під час воскресіння. Тож нам зрозуміло, що має на увазі апостол Павло, коли каже, що ми позбавимось тіла, коли будемо у присутності Господа. /2 Кор.5:8/

Наше тіло - лише слабка оболонка, благенький намет, котрий ми тимчасово полишаємо під час смерті. "Бо знаємо, що коли земне наше житло, намет, розпадеться - то маємо будівлю Божу, будинок нерукотворний, вічний - на небі". /2 Кор.5:1/

Дорогий друже, чи маєш ти таку святу надію в Господі, як апостол Павло, як Церква Христова, як кожен, хто прийняв Ісуса Христа як особистого Спасителя? Якщо у тебе немає такої надії - поспіши до Господа. Він чекає на тебе. Він любить тебе. Він бажає спасти твою безсмертну душу і воскресити твоє тіло після смерті, щоб, поєднавши, зробити досконалу людину для слави Божої і для вічної радості. Нехай Господь рясно благословить усіх вас. До нових зустрічей в ефірі.